

I likhet med i Norge, er den såkalte 24-års-regelen en del av lovverket i Danmark. Den ble vedtatt som et tiltak mot tvangsekteskap og familiegjenforening. Regelen sier at dansker bare kan ta med utenlandsk ektefelle til landet dersom begge er minst 24 år gamle.

Unni Rustad, tidligere ansatt ved Kilden kjønnsforskning.no, har redigert materialet. Historiene er gjort anonyme for å beskytte kvinnene.

Far tok oss med til Danmark

Da far kom, ville ikke mor være sammen med ham mer. Dette var hennes sjanse til å komme ut av ekteskapet. De hadde alltid problemer, og far hadde slått henne. Han er egentlig en hyggelig mann, men fordi mor ble tvunget til å gifte seg, lagde hun alltid problemer. Hun pleide å true med at hun ville ta livet av ham med pistolen hans. Mor har fortalt at da hun ble tvunget til å gifte seg med far, var hun egentlig forelska i en annen.

Da far forstod at mor ikke ville bo sammen med ham mer, sa han at han ville ha barna. Mor sa «du kan ta Nesreen og broren hvis de har lyst til å bli med deg, men jeg vil ikke gi deg de yngste». Han gråt og var veldig lei seg, og spurte oss hva vi ville. Vi sa «ja, vi blir med deg».

Noen måneder seinere tok han oss med til Danmark. Da vi hadde vært her ei stund, gifta han seg igjen. Jeg har et veldig godt forhold til stemora mi. Hun har vært veldig god mot broren min og meg. Far er snill mot henne, veldig snill. Mor gifta seg også om igjen, men hun er skilt nå. Jeg har god kontakt med henne.

Etter videregående begynte jeg på yrkesskole. Snart er jeg ferdig legesekretær. Om kvelden jobber jeg på et hotell. Far er veldig stolt av meg, han ville hele tida at jeg skulle ta en utdanning. Da jeg gjorde det bra på eksamen, ordna far og stemora mi fest for meg.

Jeg nekta å forlove meg

Mens jeg gikk på skolen, ville far tvinge meg til to forlovelser. Den første var med en mor kjente.

«Du burde ta han, han ser bra ut», sa mor. Han hadde ikke pass. Han kjente meg ikke, men sa han elska meg. Den eneste grunnen til at han ville gifte seg, var at han ikke hadde pass. Jeg ville ikke, og sa det til familien min. Likevel kom mannen hit og fridde, og familien min var fornøyd. Han hadde kjøpt en ring som han satte på fingeren min, men jeg tok den av og sendte den tilbake i posten.

Den andre forlovelsen var samme historia, men med en mann jeg hadde kjent i mange år. Han var på samme alder som meg. Vi var venner, og så plutselig når han skulle deporteres, ville han gifte

seg med meg.

“

Far kalte meg en drittsekk og sa jeg var dum, men han slo ikke.

Alle prøvde å overbevise meg om at jeg burde gjøre det. Jeg ville ikke, og begynte å oppføre meg så dårlig som mulig så han skulle miste lysta på å gifte seg med meg. Strategien min virka ikke, han forandra ikke mening.

En dag sa han at han skulle til byen og søke jobb. Det trodde jeg ikke noe på. Jeg ringte kona til broren hans, og hun bekrefta at mannen løy. «Hvis det var meg ville jeg gå fra ham», sa hun. Jeg fortalte mannen at det var slutt. Det måtte han godta.

Jeg sa til faren min at mannen var en løgner, og at jeg ikke ville gifte meg med han. Far kalte meg en drittsekk og sa jeg var dum, men han slo ikke. Det har han aldri gjort. Til slutt forstod han meg og godtok avgjørelsen min. Mannen ble sendt ut av landet.

Far ble pressa av søstera

Jeg rømte hjemmefra da familien ville tvinge igjennom den tredje forlovelsen med en slektning. Jeg hadde en kjæreste, den samme som jeg har nå, og jeg sa til stemora mi at han kom til å fri til meg. Far ville ikke høre på det jeg hadde å si, og til slutt ga jeg opp å snakke med han. Søstera til far ringte hele tida fra hjemlandet og maste, det var sønnen hennes jeg skulle gifte meg med.

«Hvis Nesreen ikke gifter seg med sønnen min, vil jeg aldri snakke med deg eller familien din igjen», sa hun.

«Hvis du fortsetter å presse meg, kommer det til å gå dårlig», sa jeg til faren min.

Han trua meg ikke, og ei stund slutta han å snakke om det. Men når det kom telefon fra søstera, ropte og skrek han etterpå. Han ble hjernevaska av henne. Jeg fikk ikke lov til å snakke til han. I stedet snakka jeg med stemora mi, men hun var ikke til stor hjelp. Hun var redd for hvordan far ville reagere.

Da han begynte å snakke om å sende meg til familien i hjemlandet, rømte jeg. Jeg bestemte meg for at nok er nok.

Jeg rømte til krisesenter

Stemora mi var den eneste i familien som visste at jeg var på et krisesenter. De andre trodde jeg hadde flytta på ungdomsherberge. Jeg trodde familien min ville true meg og komme etter meg, men det gjorde de ikke.

Etter ei stund flytta jeg hjem igjen. Familien min begynte å godta kjæresten min, og de godtok at jeg vil bestemme selv. Når tante ringte, lot stemora mi som om det var noe feil på linja og la på.

“

Jeg er egentlig ikke sint på familien min. De gjør feil, men de mener det godt.

Nå har jeg problemer med kjæresten, og det holder på å bli slutt. Han vil ikke at jeg skal reise til bestemor som er syk. Hvis han hadde vært en god mann ville han latt meg dra. Jeg sa at jeg drar hvis jeg vil. Han vil at vi skal spare pengene til bryllupet.

Jeg kan klare å spare femti tusen, sa jeg, men om jeg beholder pengene, brenner dem eller kaster dem ut av vinduet, er det min sak. Det er mine penger, ikke hans, fortalte jeg ham. Han var stille i en halv time etterpå, og så gikk han.

Kjæresten synes ikke familien min og jeg er tradisjonelle nok. «Jeg kjenner meg ikke vel i Danmark», sa han. «Dra dit du vil, jeg kan ikke tvinge deg til noe», sa jeg. Det er greit at det er slutt. Han oppfører seg bedre mot familien sin enn mot min. Når jeg er sint på familien min snakker jeg med han om dem, men jeg har ikke lov til å snakke stygt om hans familie. De spør alltid etter penger.

Det er viktig å være uavhengig

Det er viktig å stole på seg sjøl. Det er viktig å være uavhengig. Hvis jeg gifter meg, slutter jeg å jobbe på hotellet, men ikke med å bruke utdannelsen min. Jeg skal videreutdanne meg. Egentlig vil jeg bli lege.

Jeg har meldt meg inn i et boligselskap, og får et sted å bo i løpet av de neste fire åra. Jeg føler meg inkludert i Danmark, og har ikke opplevd rasisme.

Far liker Danmark og danskene, men føler seg ikke helt vel her. Han snakker aldri om å dra tilbake til hjemlandet, men det gjør mor. Jeg har lyst til å dra dit, men da jeg var der for to år siden, lengta jeg hit. Jeg har alt her, og jeg er vant til å være her.

Vi kjenner folk som dro tilbake til hjemlandet med masse penger, men de har trøbbel med å bli integrert. Folk tenker så forskjellig der, de er mer gammeldagse.

Vi er muslimer i navnet, men ikke i praksis. Vi følger ikke mange regler. Jeg synes ikke hijab har noe å gjøre med religionen min, troen min eller guden min. Jeg bruker det ikke, og verken mor eller far har bedt meg gjøre det. Vi spiser og drikker det vi vil, vi har til og med spist svinekjøtt.

Jeg har danske venner og venner fra andre land. Jeg kjenner dem fra skolen og fra jobben, men egentlig stoler jeg ikke helt på noen. Det er søsknene mine jeg stoler mest på, jeg har god kontakt med alle sammen.

Jeg er egentlig ikke sint på familien min. De gjør feil, men de mener det godt. Derfor kan jeg ikke bli virkelig sint på dem.

Jeg sa til mor «du har blitt tvunget til å gifte deg, og du har sagt at det ødela livet ditt, vil du ødelegge livene våre også?»

Hun svarte «du er dum, du kan ikke ta de rette avgjørelsene alene, derfor gjør vi dette for deg».

Foreldre skal bry seg om oss, men de skal ikke bruke tvang. Når vi sier «nei», burde de godta det.

Jeg er mot arrangerte ekteskap. Vi trenger å være frie. Jeg er nødt til å være sterk, og jeg føler meg sterk. Jeg har ikke hatt noen søvnproblemer, og har ikke behov for psykolog.

På bursdagen min hadde jeg ett ønske; et nytt liv. Og det har jeg nå. Det er ting som er vanskelige, men når andre løser problemene sine, kan jeg også. Om fem år er jeg fremdeles her i Danmark, tro meg. Det er her jeg er vant til å være og her har jeg alt.

Se også

- [«Alisha»](#)
- [«Yasmeen»](#)
- [«Sofie»](#)

TVANGSEKTESKAP

Det ble ikke vist noen globale meldinger eller andre viktige meldinger da dette dokumentet ble skrevet ut.